Csapó Dóra

Vannak még csodák

Publio

Vannak még csodák

Csapó Dóra

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

1968. Szeptember, Los Angeles

Már fél órája ülünk itt a kávézóban. Ez a törzshelyünk. Akárhova is készüljünk, mindig itt találkozunk. A kopott piros bőrülések, és a kockás terítős asztal a második otthonunk. Nem tudom, hogy a személyzet figyel – e rá, hogy a helyünk mindig üres maradjon, vagy a vendégek érzik meg, hogy ide nem illik leülni, de akárhányszor jövünk, a helyünk mindig szabadon vár. Szinte aggályosan ragaszkodunk a megszokott asztalunkhoz. Maggie, mint mindig, most is velem szemben helyezkedett el. Talán azért, mert onnan többet látni az utcából, de az is lehet, hogy azért, mert így rögtön látja, hogy ki lép be az ajtón. Én csak a tükörre hagyatkozhatom, már ha hajlandó vagyok kissé kényelmetlen pózt felvenni. De általában nem érdekel. Ahogy Dorothyt sem. Az ő helye mellettem van. Maggie egyedül birtokolja a szemközti ülést. És láthatólag nagyon élvezi. Most is kényelmesen hátradől. Ragyog, mint mindig. Sötétbarna haja zuhatagként omlik a vállára. Csillogó barna szeméből értelem, és hatalmas önbizalom sugárzik. Szépen ívelt száját tudatosan formálja beszéd közben. Tudom, hogy nagyon meg fogom bántani, de nem tehetek mást. Az időm egyre fogy. Még azelőtt akarok vele beszélni, mielőtt Dorothy megérkezne. De nagyon nehezen tudom rászánni magam. Pedig otthon már ezerszer elgyakoroltam. Meg kell mondanom neki, hogy Dorothyt szeretem. Tisztában vagyok vele, hogy ez Maggienek hatalmas sokk lesz, de túl kell esnünk rajta. Valószínű, hogy egy jó darabig nem fog szóba állni velem. Remélem Dorothyra nem lesz mérges. Persze nincs hozzászokva, hogy kettejük közül valaki ne őt válassza. Sőt! Tudom, hogy ő rendszeresen rászáll azokra a fiúkra, akik Dorothynak tetszenek. De ha jól meggondolom, végül is ezzel csak szívességet tesz neki. Hiszen ha azok az idióták képesek első szóra otthagyni Dorit, akkor meg is érdemlik. Csak azt nem értem, hogy ő miért hagyja, hogy Maggie így bánjon vele. Valószínűleg, mert olyan áldott jó szívű. Tudom, hogy régóta barátnők. Szinte az óvoda óta együtt vannak. Én ötödikben csapódtam hozzájuk. Azóta szinte mindig együtt vagyunk. Együtt megyünk mindenhova. Érdekes volt megfigyelni, hogyan lettek kislányokból előbb idétlen tinik, mostanra csinos ifjú hölgyek. Ezt persze nem én találtam ki, hanem apám, akivel sokat szoktam beszélgetni róluk. Ő is nagyon kedveli mindkét lányt, de tudom, hogy az ő szívéhez is Dorothy áll közelebb. Maggie biztosan meg van győződve róla, hogy miatta vagyok velük. És ha őszinte akarok lenni, el kell ismernem, hogy eleinte így is volt. Maggie sokkal elevenebb, attraktívabb, hangosabb, de sokkal felszínesebb is. Dorothy visszafogott, csendes, és talán nem olyan figyelemfelkeltő első látásra, mint Maggie. Viszont sokkal érzékenyebb, kedvesebb. Maggie állandóan mosolyog, de mosolya személytelen, és a szája sarkában mindig ott ül egy kis fölényes – gúnyos ránc. Ha Dorothy elmosolyodik, az embernek olyan érzése támad, mintha kisütne a nap. Már alig várom, hogy meghalljam a cipője kopogását, ahogy az ajtón belép. Mert hiába jár olyan csendesen, mint egy éppen vadászó kismacska, ezer közül is felismerem a lépteit. Halkan nyitja az ajtót, s majd ugyanolyan halkan is csukja be maga mögött. Egy pillanatra megáll a pultos lányt köszönteni, majd idesétál a boxunkhoz. Leveti a kabátját, és becsusszan mellém. Sosem ül Maggie oldalára. Először azt hittem, miattam választja az asztalnak ezt az oldalát. Később azonban rá kellett jönnöm, hogy

egyszerűen csak nem akarja Maggiet zavarni. Ez most lehet, hogy egy kicsit érthetetlenül hangzik, de mégis így van. Maggie kizárólagos jogának érzi, hogy az összes figyelem rá irányuljon. Mindig középre ül, soha nem választja valamelyik oldalát a kanapénak. Kényelmesen elhelyezi maga körül a kellékeit, - táskát, sminkkészletet, stb. Most is kényelmesen hátradőlve reszelgeti a körmeit, miközben valamit magyaráz. Hogy mit, arról fogalmam sincs. Annyira izgulok, hogy képtelen vagyok a fecsegésére figyelni. Innen, ahol ülök, tökéletesen látom a pult fölé akasztott óra számlapját. A másodperc - mutató unott, és örökösen ismétlődő ugrálása kezd még jobban idegesíteni. Csak jár körbe, és körbe. Az idő múlik, és Dorothy még nincs sehol. Ez egyáltalán nem jellemző rá. Nem szokott késni. Ennyit pedig főleg nem. S bár ezzel nekem segít, hogy bevalljam az érzéseimet Maggienek, mégis baljós érzéseim támadnak. És a másodperc – mutató csak ugrik és ugrik. Újra meg újra. Hirtelen a semmiből Peter zöttyen le mellém a bőrülésre. Az arca hófehér, a szeme könnyekben úszik.

-Hallottátok? – kérdezi, s remeg a hangja. Maggievel egymásra nézünk, és mindketten csak a fejünket rázzuk:

-Nem, mit kellett volna hallanunk? – szólalok meg, mikor látom, hogy Peter nem tudja, hogyan közölje a rossz hírt. Mert, hogy valami szörnyűségről van szó, abban biztos voltam. Csak arra nem voltam felkészülve, amit hallanom kellett:

-Dorothy meghalt. Lezuhant vele a lift. – tört ki zokogásban, és az asztalra borult. Maggienek megállt a kezében a körömreszelő, és láttam, hogy nem akar hinni a fülének. Ahogy én sem.

-Az nem lehet! – kiáltottam, de láttam Peter könnyáztatta arcán, - ahogy felemelte az asztalról és rám nézett, - hogy tévedés kizárva. Maggie sírva fakadt. Szeméből patakokban folyt a könny, és most még az sem érdekelte, hogy gondosan elkészített sminkjét maszatos folttá csúfítja. Én nem tudtam sírni. Bár tudtam volna. De csak rettenetes ürességet, és jéghideget éreztem a mellkasomban. Azon csodálkoztam, hogy a szívem dobogása nem állt meg, hogy az utcán ugyanúgy süt a nap, és ugyanúgy jönnek - mennek az emberek, mintha mi sem történt volna. S végül is csak nekem dőlt össze a világom. Minden tervem, dédelgetett álmom odaveszett. Pedig már elképzeltem, hogy végzés után feleségül kérem, gyerekeink lesznek, és boldogan élünk amíg…. Amíg…

1970. február, Magyarország

-Gratulálok, asszonyom. Gyönyörű kislánya született. Hogy fogják hívni?

-Dóra

-Szervusz, kicsi Dóra! Nagyon ügyes voltál! – mosolygott az orvos, miközben átadta az újszülöttet a nővérnek.

-Nagyon aranyos baba. – mesélte később a nővér az anyukának, amikor már megmosdatva, felöltöztetve vitték a kicsit enni. – Szinte sosem sír, és ha észreveszi, hogy valaki van a közelében, rögtön mosolyog. Légy mindig ilyen jókedvű egész életedben! – simogatta meg a kicsi fejét a nővér, majd magukra hagyta őket.

A kislány szépen fejlődött. A szüleinek nem igen okozott fejfájást sem a tanulmányai, sem a magaviselete miatt. Igazából teljesen átlagos életet élt. Már amennyire átlagos életet élhet egy elvált szülők gyermekeként felnövő fiatal lány. Neki ugyan úgy voltak tervei, álmai, mint bárki másnak. Jó állásról, szép családról, kellemes, nyugodt életről. S eleinte úgy tűnt, tervei, ha nem is úgy, ahogy elképzelte, de azért többé – kevésbé megvalósulnak. A főiskolai tanulmányokból ugyan nem lett semmi, és nem lehetett pedagógus, azért két szakmát is szerzett. Férjhez is ment, és született három

gyönyörű gyereke, akikre rettenetesen büszke volt. Azt hihetnénk, hogy elégedett, és boldog életet él. De ez sajnos nincs így. És most nem az anyagiak hiányára gondolok. Mert bár időbe telt, de Dóra rájött, hogy nem elsősorban a szegénységük az oka elégedetlenségének. Nem állítom, hogy nem lenne könnyebb a helyzete, ha a számlájukon ott kamatozna egy nagy halom pénz. Biztosan jó érzés lehet gazdagnak lenni, és megvenni mindent, amit az ember szeme – szája megkíván. De Dóra tudja, hogy van sok, tárgyaknál sokkal fontosabb dolog, amit pénzen nem lehet megvenni. Így a boldogságot, és a szerelmet sem. S ugyanúgy a lelki nyugalmat, és lelki - békét sem.

És Dóra egy ideje nem találja a helyét. Lehet, hogy ennek az az oka, hogy már tizennégy éve él bezárva a négy fal közé. Pontosan ennyi ideje, hogy megszületett az első gyermeke, és ő azóta otthon neveli csemetéit. Jönnek ugyan néha barátok, rokonok, de ez nem segít, mikor egész héten egyedül van. Már nagyon szeretne kiszabadulni önkéntes börtönéből, de egyelőre semmilyen kiút nem látszik. Sőt! Mostanában azt érzi, hogy mennie kellene. Messzire. A Föld másik oldala hívja. Gyakorta álmodik az óceánról. Arról, hogy ott áll a partján, a víz simogatja a bokáját, a szél fújja a haját, és ő a naplementében gyönyörködik. Sosem gondolta volna, hogy álma egyszer teljesül És főleg nem, hogy ilyen gyorsan, és váratlanul. A véletlenek szerencsés egybeesésének köszönhetően egy napon arra ébredt, hogy landolt vele a repülőgép, és ő Los Angelesben találta magát. A szállodát egészen könnyedén megtalálta, de nem volt türelme még kicsomagolni sem. Csak lepakolt, átöltözött, és már indult is az óceán partjára. Az utolsó métereket szinte futva tette meg. A látvány minden képzeletét felülmúlta. A víz tükörsima volt, a nap éppen lemenőben. Pontosan ugyanúgy, ahogy álmában. Egy ideig fel – alá sétált a parton. Hol a vizet nézte, hogy a nyüzsgő embereket figyelte, néha meg csak a homok süppedését a talpa alatt. Egyszer csak úgy érezte, figyeli valaki. Egy kicsit meg is ijedt, és már arra gondolt, visszaindul a szállodába, amikor egy férfi lépett mellé.

Ma pontosan 30 éve. Ennyi idő telt el azóta, hogy Dorothy elment. És én azóta sem tudtam kiheverni. Soha nem beszélek róla senkinek, de minden áldott nap az eszembe jut. És amikor elérkezik az évforduló, hihetetlen szomorúság tölt el. Nem tudom őt elengedni. Egy ideje újra álmodom is róla. Reggel aztán ott folytatom az életemet, ahol előző nap abbahagytam. Maggie még csak nem is sejti, hogy mennyire elevenen él bennem volt barátnőjének az emléke. Honnan is sejtené? Ő már egyáltalán nem is említi. Arról pedig végkép fogalma sem lehet, hogy pont azon a szörnyű napon akartam bevallani neki, hogy nem őt választottam. Talán nem volt helyes mégis vele maradnom, de azokban a rettenetes napokban igazán mellettem állt. És azután végig a főiskolán is. Azt ugyan nem értette, miért nem tudom olyan sokáig kiheverni Dorothy halálát, de soha nem sürgetett. Csak mindig ott volt mellettem. És mire észrevettem volna, nélkülözhetetlenné vált. Legalább is akkor azt hittem. Abban is majdnem biztos voltam, hogy szeretem. Így elvettem feleségül, és igazán szép életünk volt. Megajándékozott négy gyönyörű gyerekkel, elviselte a hosszas távolléteimet, a forgatások okozta stressz miatti hangulatváltozásaimat. Csak egyetlen dolgot nem tűrt el egy idő után. Ha Dorothyt megemlítettem. Nem hinném, hogy féltékeny lett volna rá, hiszen álmában sem gondolta volna, hogy mit jelentett nekem Dorothy. Valami rejtett hatodik érzéke azonban arra intette, próbálja meg elfelejtetni velem hajdani barátnőjét. És ő erre a leghatékonyabb módszernek azt találta, hogy egyáltalán nem beszéltünk róla. Nem tudom, miben reménykedett. Hogyan gondolhatta, hogy ha a hallgatást választja, attól majd elfelejtem őt. Bár Maggie nem akarta a véletlenre bízni a dolgot. Az első pár évben még kijött velem a temetőbe a halálának az évfordulóján, később azonban mindig talált valami kifogást, ami miatt nem ért rá. Így én sem erőltettem a dolgot. Azért sem szóltam, hogy eltüntette a közös emlékeinket. No persze nem egyik pillanatról a másikra, hanem szépen módszeresen. Hol egy képet helyettesített egy másikkal a falon, vagy a kandallón, hol a közösen gyűjtött kavicsokat tette el (vagy dobta ki), s ha rákérdeztem, hogy ez vagy az hova lett, mindig talált elfogadható magyarázatot. S akkor én mindig úgy tettem, mintha elhinném, amit mond. Ám egy idő után már nem is kérdeztem semmit. Sőt, azt sem kötöttem az orrára, hogy én még mindig kijárok a sírhoz. Ma is éppen onnan tartottam hazafelé, amikor valami ellenállhatatlan erő arra buzdított, hogy lemenjek az óceán partra. A kocsimat a parkolóban

hagytam, és sétálni indultam. A víz teljesen nyugodt volt. A nap a narancsvörös és a lila összes árnyalatát az égre festette. A vízen arany híd futott végig. Csillogása elkápráztatta a szememet. Egyszerűen varázslatos látvány volt. Tudom, hogy ezt sokan giccsesnek gondolják, de azt hiszem, még az ilyen cinikus embereket is magával ragadta volna ez a kép. Nem tudtam elszakadni a helytől, és attól az áldott nyugalomtól, ami megszállt. Ahogy ott sétáltam, figyelmemet egyszerre csak egy ismerős alak vonta magára. Egy nő volt. Ott állt, egészen közel a vízhez. Nem tudtam, miért, mégsem voltam képes elfordítani a tekintetemet. Az arcát nem láttam, mert háttal állt. Minél tovább néztem, annál kevésbé értettem, miért találtam ismerősnek. Nem volt túl magas. Inkább alacsonynak mondanám. És csinosnak sem lehet nevezni. Ízlésesen volt ugyan öltözve, de nem egy manöken alkat. Hosszú barna haja a háta közepéig ért. Teljesen átlagos, hétköznapi lány, vagy asszony lehetett. Egyáltalán nem az a típus, aki után bomlanak a férfiak. Akkor miért nem tudom levenni róla a szemem? Muszáj megszólítanom. Remélem, ha szemtől szembe látom, talán magyarázatot kapok furcsa érzésemre. Már, ha faképnél nem hagy, mielőtt bármit is megtudhatnék róla.

-Megengedi, hogy csatlakozzak a sétájához? – kérdeztem udvariasan. – Tudja, már egy ideje figyelem magát, és nem tudom miért, de nem voltam képes elmenni anélkül, hogy meg ne ismertem volna. - Ő megfordult, és bizalmatlanul nézett rám. A szemét résnyire összehúzta, és kissé hunyorogva méregetett. – A nevem Barry Dickson – mutatkoztam be. Egy pillanatnyi habozás után elfogadta a felé nyújtott kezemet, s megpróbált kevésbé hunyorogni. Néztem az arcát, és rájöttem, hogy úgy sikerült mellé állnom, hogy a nap pontosan a szemébe sütött, így csak a körvonalaimat láthatta. - Ne haragudjon, de ahogy itt állt a naplementében, nagyon emlékeztetett valakire. Tudom, hogy butaság, de hirtelen azt hittem…

-Semmi baj. – mosolyodott el. – Ha segíthetek valamiben…

-Nem is tudom…Valószínűleg furcsállni fogja a kérésemet, de nem ebédelne velem holnap? Most képtelen vagyok elmagyarázni, mégis nagyon fontos lenne. Persze megértem, ha nemet mond, hiszen nem ismer, és az is elég zagyvaság, amit itt összehordtam, de tudnia kell, hogy nagyon össze vagyok zavarodva. Kérem, bocsásson meg, hogy feltartottam… - mondtam, majd sarkon fordultam, és gyors léptekkel a parkoló felé indultam. Annyira zavarba jöttem, amiért nem voltam képes normálisan elmondani, amit akarok. Csak dadogtam, mint egy idétlen kamasz. Ez már régen nem fordult elő velem. Nagyon határozott és céltudatos embernek tartottam magam. Szégyelltem, hogy ilyen ostobán viselkedem. De ő utánam szaladt.

-Várjon! – állított meg a karomnál fogva. Az érintésére összerezzentem. – Tudja, csak ma érkeztem Los Angelesbe, és első utam ide vezetett. Nem tudom, miért, de azonnal látnom kellett az óceánt, és amikor megláttam a vizet, olyan volt, mintha mindig is itt éltem volna. Aztán Ön megjelent, úgy éreztem, valahonnan ismerem. Persze, tudom, hogy ez butaság… - mosolyodott el szégyenlősen. – Szóval, ha még mindig áll az ebéd – meghívás, akkor szívesen elfogadom. – mondta, és ismét megjelent a szája sarkában az előbbi kedves mosoly. Megegyeztünk, hogy másnap érte megyek a szállodába. S bár felajánlottam, hogy hazaviszem, ő kedvesen elutasított. Azt mondta, hogy még sétál egy keveset. Nehezemre esett otthagyni, de jó érzés volt tudni, hogy alig egy nap múlva viszont láthatom.

-Kellemes napod volt? – kérdezte Maggie, ahogy hazaértem. Mindig megkérdezte, de nem tudom, hogy tényleg érdekelte – e a dolog, vagy csak a hosszú évek megszokása mondatta vele. Az arcát most is ugyanúgy nyújtotta csókra, mint mindig, amikor hazaérkeztem. Én lehajoltam, és engedelmesen megcsókoltam. A válasza egy elégedett mosoly volt. De mivel nem válaszoltam a kérdésére, újra megkérdezte: - Hogy telt a napod?

-Kösz, jól. – feleltem szórakozottan.

-Nem történt semmi különös? – faggatózott tovább. De igen. - ültem le a kedvenc fotelembe,

szembe Maggievel. – És el is akartam mesélni. Találkoztam valakivel… - kezdtem bele a történetbe. Maggie feszülten figyelt, és aprólékos részletességgel el kellett mondanom a találkozás minden egyes pillanatát. Szerencsére annyira el volt foglalva a kapott információk feldolgozásával, hogy el is felejtette megkérdezni, hogyan keveredtem a partra, mikor nem is arra kellett volna jönnöm hazafelé. Most azonban sokkal jobban foglalkoztatta, hogy ki az a nő, hogy néz ki, és miért kellett megszólítanom. Amikor lefestettem neki Dórit, láthatólag megnyugodott. De ahogy megemlítettem, hogy másnap együtt ebédelek vele, addig győzködött, míg bele nem egyeztem, hogy ő is megismerje. Persze nem rögtön holnap. Elmagyaráztam neki, hogy Dórinak is bele kell egyeznie a találkozásban. Hiszen nem rohanhatjuk le ismeretlenül. Éjjel hallottam, hogy sokáig forgolódott, míg végre el tudott aludni. Biztos voltam benne, hogy végig a holnapi találkozónk jár a fejében, és csak remélni mertem, hogy semmi gonosz dolgot nem forgat a fejében. Mert bár elbűvölő is tudott lenni, ha úgy érezte, hogy bárki bármilyen módon sértheti az ő érdekeit, kegyetlenül megtorolta. S mindezt olyan finoman és elegánsan tette, hogy a külvilágnak egyáltalán nem tűnt fel semmi. Az „áldozat” azonban egy életre megjegyezte, hogy még a közelébe se merészkedjen soha többé. Tudtam, hogy nem volt a legjobb ötlet beleegyezni, hogy majd őt is bemutatom, de ha nem akartam végeláthatatlan vitákba keveredni, és megelőzhettem, hogy bármi módon is ártson szegény Dórinak, akkor ez volt a leghelyesebb döntés. Így bemutatom őket egymásnak, és Maggie nem érzi úgy, hogy talán valakivel a háta mögött viszonyt akarok kezdeni. Mert ez volt a meggyőződése. Nem értem, hogy miért gondolta, hogy rajta kívül bárki is érdekelne, de nem győztem eleget bizonygatni, hogy rajta kívül más nem kell. Hogy is kellhetett volna. Hiszen életem egyetlen szerelmét elveszítettem. Mással úgysem lehettem volna igazán boldog, hiszen olyan lányt, mint Dorothy sosem találnék. Maggie pedig egész életemben mellettem állt. Ha nem is voltam belé olyan szerelmes, mindenképen hálás lehettem a szerelméért. Adtam volna fel a nyugalmamat holmi röpke kalandért? Igaz, hogy nem a szerelem, hanem a tisztelet tartott Maggie mellett, de ezt neki soha sem kell megtudnia. Ahogy azt sem, hogy még ő sem tudta soha betölteni azt az űrt, amit Dorothy hagyott maga után. De ez csak nekem fájt. Az viszont néha nagyon rosszul esett, hogy bizonygatnom kellett, hogy s akkor láthatja, hogy semmilyen veszély nem fenyegeti a házasságunkat. Mert elmondtam ugyan, hogy Dóri csak néhány napra érkezett, és eszébe sem jutott ismerkedni, de ismerem annyira a feleségemet, hogy csak a saját szemének hisz. Valamikor hajnalban aludhattam el, mert reggel alig tudtam kinyitni a szememet. Álmosan néztem ki az ablakon. A hajnali derengést fényes napsütés váltotta fel. Maggie már felkelt, és éreztem a kávé kellemes illatát a konyhából. Kényelmesen nyújtóztam még egy kicsit, majd kikászálódtam az ágyból. A zuhany alatt teljesen felfrissültem.